

двата голѣми хотела и нѣколкото кжщи по брѣга му, нѣма нищо друго. Дълбочината му не е повече отъ 1½ метра. Но за това пъкъ той е едно чудесно мѣсто за яздене на вълни. Водата е топла, и нѣма хищни риби. Вълнитѣ почватъ далечъ въ морето, нахълтватъ въ правилни редици въ залива и плавно се носятъ къмъ брѣга, безъ да се разбиватъ една въ друга. Тѣ стигатъ до пѣсьцитѣ и широко се разливатъ по тѣхъ.

Решихъ да опитамъ и азъ този спортъ. Взехъ подъ наемъ една дъска и почнахъ да чакамъ да видя, какво правятъ другитѣ. Далечъ при входа на залива имаше нѣколко хавайски младежи, които чакаха удобни вълни. Малко следъ менъ на брѣга пристигна другъ младежъ, който, безъ много да мисли, хвърли дъската въ водата и съ едно ловко движение стъпи на нея. Следъ това почна бързо да гребе съ ржце и да се отдалечава отъ брѣга. Това трѣбваше да направя и азъ. Хвърлихъ дъската въ водата и се помжчихъ да летя върху нея. За мигъ тя се изплъзна подъ менъ и азъ се намѣрихъ подъ нея. Това се повтори и потрети. Най-после схванахъ, какъ трѣбва да се лѣга, и дъската почна да ме слуша. Но съсъ гребането не вървѣше. Едва-едва почнахъ да се отдалечавамъ отъ брѣга. Скоро и ржцетѣ ме заболяха. Трѣбваше да почивамъ. Най-после съ голѣма мъжа се добрахъ до хавайцитѣ, които играеха съ вълнитѣ. Дълго време наблюдавахъ, какво правѣха тѣ, но всичкитѣ ми опити да направя и азъ така, че да ме понесатъ вълнитѣ, оставаха напраздно. Тѣ отиваха до брѣга и се връщаха, а азъ седѣхъ още при входа на залива. Най-после се претрашихъ и запитахъ младежитѣ, какво правятъ тѣ и за колко време може да се научи човѣкъ да язди. Не получихъ отговоръ, защото всички се готвѣха да посрещнатъ една грамадна вълна, която вече ни приближаваше. Почнахъ да гребя срещу нея съ последна надежда, че най-сетне чудото ще стане, и вълната ще ме понесе. За ставане на крака